

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Упознајмо европске суседе у трећем добу!

Миодраг Гашић Гале

Разговор са Миодрагом Гашићем Галом, обављен је 23. фебруара 2020. године, у дому породице Гашић, која живи у Улици Јанка Веселиновића број 67. Разговор смо почели у некадашњој соби његове ћерке, која је сада Миодрагов атеље, наставили у дневном боравку уз рачунар, а завршили у трпезарији уз комшијско кафенисање и причу о животу овог својеврсног уметника. Миодраг Гашић познати шабачки хармоникаш, сликар, сајкупљач изворних и компонованих песама, активан је пензионер још од 2013. године. О свом животу, а прошлости поготово је врло радо говорио. Повремено је губио нит мисли, али се исто тако брзо враћао на оно што је желео да саопшти. Стекла сам утисак да је о свом богатом животу могао да прича још, да се током разговора присећао неких детаља и да је што више желео да каже о себи, о свом животу некада, али и сада.

Миодраг Гашић рођен је у Шапцу, одрастао у Зоркиној колонији која више не постоји, уз тристотинак друге радничке деце. Надиамак Гале наследио је од оца Обрада, пожртвованог радника Хемијске индустрије „Зорка“. Уметничку црту наследио је од деде Живана фрулаша, као и од мамае Милене која је лепо певала. У колонији пред задивљеним дечјим погледима извукао је и прве звуке из хармонике од које се није раздвајао до пензионисања. Све што је као музичар постигао, Миодраг уз захвалност дугује шабачком Русу музичару и хоровађи, Сергију Красовском, свом једином учитељу. Музичку каријеру почео је у оркестру који је направио са другарима из комшилука, а затим је наставио у КУД Абрашевић, „Зоркином „ оркестру. Из тог састава створио је музички „Ураган“. Гала и његове колеге слушали су по целој Југославији током наступа са групом „Цвака цвака“, а затим је са пријатељима створио „Ца-ца“. Поносан је на младе хармоникаше које је приватно спремао и који су круна његовог педагошког музичког рада. Снимак са једног од наступа се може видети на линку: <https://www.facebook.com/100016508504662/videos/610182159542062/> , аутор музике и композиције „Стари градић покрај Саве“ је Миодраг Гашић.

Након ОШ „Јанко Веселиновић“ завршио је Педагошку академију и стекао диплому наставника разредне наставе. Нажалост у струци директно никада није радио. Радни век почео је у „Зорки“, као портир, потом као референт за образовање и културу, а завршио је као стручни сарадник у фабричком синдикату. Друштвено политички ангажман у Савезу комуниста започео је у Пули, али неславно завршио у свом родном граду. Много година касније увидеће да се све десило са неким разлогом, али добро по њега.

Сакупио је око 900 песама и ликовно опремио девет свезака. Прву коју је записао и илустровао била је „Ангелина“. Учинио је то због средњошколске љубави, која је крунисна браком и ћерком Горданом.

Његовим одласком у пензију и хармоника је отишла на заслужени одмор. Данас музику слуша свакодневно, али смо на радију и уз цвркулт четири канаринца. Уз музику стан у коме живи са супругом Ангелином почео је да испуњава и мирис терпентина и боја. Пензионерске дане испуњава ставрајући надреални уметнички свет оживљавајући стару Србију и прохујала времена. И док на платно наноси боју сећа се наставника Новице Поповића, изузетног ликовног педагога Игора Белохлавека од који је добио широко знање о ликовном стваралаштву и основу за рад. Свему осталом, посебно колориту, научио га је професор Маринко Марковић.

Посебно је Миодраг поносан на квизове знања, на којима је његова школа увек била при врху, али памти и када је јавно насликао карикатуру „Репеташ“. За Шабачки Народни музеј цртао је археолошке ископине и тако обезбеђивао џепарац себи и својој Ангелини.

За штафелајом је од 2012. године, када се и посветио сликарству и прикључио Удружењу ликовних стваралаца Шапца. Љубави из детињства се вратио учлавивши се у „Круг 10“. У малој скупини својих вршњака брзо је постао „техничко“ и „шеф“, незаменљив у организацији изложби. Чалнови круга маштовњака подстичу га на доказивање и дају ветар у леђа.

Прва самостална изложба десила се у његовој 66 години живота. Била је то својеврсна сликарска ретроспектива Миодрага Гашића, уједно и његов сан о земљи у којој ће једног дана бити дивно. Међу 50 изложених слика била је и „Капија ђачке љубави“, она у којој је сликар сањао са супругом Ангелином заједнички живот. Нит која спаја ове две особе Ангелину и Гала, толико је јака и за Миодрага инспирација која траје годинама. Затим су уследиле бројне групне ликовне поставке. Деби на међународној сцени имао је у Балатону у мађарској на Четвртој међународној изложби минијатрура, а затим је пут Канаде у Квебек отпутовала још једна његова слика. Богатој уметничкој биографији нема краја, исписује се свакодневно и планира се као да је живот тек почео. Једно ново, треће доба у које је Миодраг Гашић закорачио испуњено је, активно, маштовито и креативно. О томе потврђује и кроз виртуелни свет: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100016508504662> , али и као администратор странице Круга 10: <https://www.facebook.com/krug10/> .

Миодраг Гашић Гале мој је сусед од када сам се доселила у зграду у којој он живи на седмом, а ја на десетом спрату. Нисмо се упознали у згради, него у „Кругу 10“, где сам ја реализовла радионицу „Сликање концем“. Било је велико изненађење када смо

утврдили да живимо у истој згради. Од тада мене Гале обавештава о догађајима у кругу његових вршњака, ја њега о осталим културно уметничким збивањима у граду. Прошлог лета, приликом случајног сусрета, скрушено ми је саопштио да је његова Ангелина болесна. Такву тугу нисам до тада видела. Узајамна су подршак једно другом и никада се не раздвајају, па иако Ангелина нема склоности према сликању, увек је са њиме на изложбама са чинијом пуном колача. Тако су ме и дочекали у свом дому, гостопримство је као и увек било неизоставно. И разгово је био у складу вишедеценијског заједничког живота, када Гале не може да се сети неког имена, датума, тока догађаја, Ангелина је ту да га подсети. А Гале захвалност исказује погледом или загрљајем.

Након вишечасовног дружења са овим дивним паром, са мојим суседима, пожелела сам да и сама једнога дана у старости уживам на тај начин. Закључак, нешто се ново научило, не мора старост бити ни тужна, ни ружна, битно је да се нађе мера и смисао живљења, а задовољство је онда неизоствано.

У Шапцу, 2020.

Сузана Лазаревић